Anul I. Nr. 4

3 Lei Exemplarul

Septembrie 1933

IDEEA NAŢIONALĂ

Director: N. N. MANOLESCU

TOT LINIA FERATA BUZAU-BRAŞOV

Din primul moment al apariţiunii sale, „Ideea Naţională" a înţeles să îmbrăţişeze şi să susţină marile probleme de ordin naţional şi local, căutând să deştepte şi să fixeze atenţiunea opiniei publice asupra lor.

O problemă de o covirşitoare importanţă pentru economia şi apărarea naţională, şi îndeosebi pentru prosperitatea judeţelor Braşov şi Buzău, o formează construirea liniei ferate dintre cele două capitale de judeţ.

„Ideea Naţională" a arătat până 'n prezent utilitatea acestei linii şi a avut satisfacţie să constate că presa buzoiană s'a sesizat de însemnătatea campaniei noastre, asociindu-se la lupta pe care am început-o.

Asupra importanţei strategice a acestei linii, nu trebue că insistăm prea mult, pentrucă ea a fost apreciată la timp de forurile noastre militare.

In treacăt vom arăta totuşi, că dată fiind configuraţia şi aşezarea geografică a ţărei noastre, în cazul unui viitor războiu pe mai multe fronturi—ceeace pare probabil—rezerva armatei noastre se va concentra în cetatea naturală a Ardealului, pentruca de acolo să fie îndrumată spre diferitele teatre de răsboiu.

Manevrarea acestor trupe se va face cu atât mai uşor, cu cât vor exista mai multe şi mai directe linii ferate între Ardeal şi diferitele fronturi. **Fără linia ferată Braşov-Buzău, această comunicaţie se va face mai anevoe tocmai spre frontul de răsărit, unde primejdia va fi mai mare.**

Acelaş interes al apărărei naţionale cere ca **statul român să poată transporta trupele sale şi în timp de pace pe drumurile cele mai scurte şi din orice parte a ţării.** Actualmente transportul trupelor între sudul Moldovei, sudul Basarabiei şi Ardeal se face cu ocol, deci cu pierdere de timp.

Linia aceasta ferată prezintă însă un deosebit interes pentru desvoltarea judeţelor Braşov şi Buzău, şi deaceia cerem şi aşteptăm să fim susţinuţi în campania noastră în primul rând de toate categoriile economice ale celor două judeţe.

Braşovul, prin poziţia sa geografică centrală, este destinat să devină un foarte important centru economic.

Hărnicia şi spiritul de iniţiativă al populaţiunilor româneşti şi germane din acest judeţ sunt o chezăşie că Braşovul va şti să profite din plin de acest avantaj al aşezărei sale.

Toate bogăţiile ţărei—în special materiile brute—se pot îndrepta spre Braşov în cele mai bune condiţiuni de transport (cost, timp) din care cauză, acest oraş pare menit să devină al doilea centru economic după Bucureşti.

In timp de 15 ani dela unire, industria şi comerţul braşovean au luat o desvoltare de nebănuit, acest judeţ fiind printre puţinele regiuni ale ţării ce nu cunosc încă urmările crizei economice.

Pentru desvoltarea tot mai intensă a economiei Braşovului, acest ţinut trebuie să primească o legătură directă cu Moldova, Basarabia, estul ţării precum şi porturile Brăila, Galaţi, Constanţa, care legătură nu se poate face cu succes decât prin proectata linie ferată Braşov-Buzău.

Regiune climaterică în plină desvoltare, Braşovul îşi va vedea mărit numărul vizitatorilor săi, atunci când toate ţinuturile ţării vor fi legate în mod direct de dânsul.

Braşovul, având atâtea interese legate de construirea acestei linii ferate, socotim că şi **braşovenii trebuie să-şi spună cuvântul lor hotărît în această chestiune, luptând alături de noi întru isbândirea cauzei comune.**

* * *

Din vechiul regat, judeţul Buzău va fi acela care va profita în primul rând depe urma construirii acestei linii.

Bogăţiile atât de variate ale frumoasei văi a Buzăului se vor putea valorifica prin posibilităţile de exploatare şi industrializare, datorită uşurinţii transportului, care acum se face atât de anevoios şi costisitor, pe amărîta linie Bz.-Nehoiaş.

Este deajuns să amintim de bogăţiile forestiere, exploatate până în prezent în condiţiuni puţin avantajoase, din cauza dificultăţilor transportului, de cele viticole, etc. ca şi de cele petrolifere neexploatate încă, din aceiaşi cauză, pentru a ne da seama de perspectivele de viitor ale acestui judeţ.

Prin o mai bună valorificare a produselor naturale ca şi prin industrializarea lor, va avea de câştigat nu numai regiunea de nord a judeţului, dar şi câmpul, care va găsi o desfacere mai bună pentru produsele sale la munte şi în Ardeal.

Intreaga economie a Buzăului se va resimţi în bine.

De aceea noi ne-am manifestat mirarea la începutul campaniei noastre, în faţa indiferenţei în care se complace comerţul buzoian faţă de această problemă vitală pentru judeţul nostru, de a căreia rezolvare cât mai neîntârziată depinde redresarea economică a acestui judeţ.

Nu se găsesc oare câţiva negustori luminaţi, care să se pătrundă de acest mare adevăr, că în criza economică generală, care bântue astăzi şi lumea şi ţara românească, numai recursul la noi posibilităţi economice ne poate salva din dezastrul care ne paşte?

Buzăul are marele noroc de a nu-şi fi epuizat până acum posibilităţile de desvoltare economică. **El se află deabia la începutul acestei desvoltări, care e condiţionată de construirea liniii ferate Braşov-Buzău.**

Este timpul ca negustorimea buzoiană să se trezească din pasivitatea ei şi să vadă ce-i dictează interesele sale.

Să activeze pentru această idee, care este a noastră a tuturor, în cadrul organizaţiilor profesionale şi în afara lor, dacă acestea nu-şi înţeleg menirea, de a lupta pentru marile cauze de prosperare ale acestui judeţ.

Aşteptăm să vedem pe comercianţii noştrii la lucru.

IDEEA NAŢIONALĂ

Istoricul şi evoluţia org. L. A. N. C. şi Garda de Fier

Din partea d-lui Colonel Paul Cambureanu din Focşani — vechiu luptător naţionalist şi fruntaş al org. „Garda de Fier" — primim spre publicare cele ce urmează:

Iubite Domnule Manolescu,

Am citit cu multă atenţiune recenzia făcută de d-v. pe marginea unui număr din *„Apărarea Naţională"* şi publicată în ziarul „Ideea Naţională (No. 2) relativă la tăcerea cu care se tratează activitatea organizaţiunilor naţionaliste ale „Gărzii de Fier" cum şi a grupării d-lui profesor Gr. Forţu de către d-nii profesori A. C. Cuza şi George A. C. Cuza, tatăl şi fiul, din L. A. N. C.

Îmi permiteţi să vă dau un răspuns, precum şi să fac un scurt istoric al activităţei celor două grupări naţionaliste Garda de Fier şi L. A. N. C. Cu acest prilej voi arăta deasemeni, pentru ce Garda de Fier şi L. A. N. C., nu se vor putea uni, *cred eu personal şi mulţi ca mine,* atît cît L. A. N. C. va avea conducerea de astăzi, adică statul *major Mason* (?) dinjurul preşedintelui său suprem.

Organizaţiunile „Garda de Fier" şi „Blocul" d-lui Prof. Gr. Forţu, au devenit indiferente la vedere pentru d-l profesor A. C. Cuza, decînd toate ziarele scriu informaţiuni şi comentarii despre prodigioasa lor activitate mai ales de cînd „Garda de Fier" a cuprins întreg Banatul şi miezul Ardealului, astfel că nu i-ar mai fi rămas să scrie decît injurii sau să dea interviewuri plăcute adversarilor, după cum se poate vedea în ziarul „Curentul" cu data de 14 Iunie a. c.

Actualmente, conducerea L. A. N. C., este lăsată pe mîna francmasonilor în cap cu fiul său, d-l profesor George A. C. Cuza, secretarul general, care a ocupat acest post dela 1928, *data intrărei sale în mocirla francmasonă*, iar d-l profesor A. C. Cuza ca să complacă şi mai mult francmasonilor, a publicat ultimile sale concepţii asupra „Dogmei şi bisericei Creştine" despre cari au apărut în ziarul „Dimineaţa" dela 9 Iulie a. c. sub titlul *„Asupra motivului pentru care nu s'a putut face împăcarea dintre Cuzişti şi Gardişti"*, următoarele:

„D-l Cuza şi-a format ultimile concepţii asupra dogmei şi bisericei creştine, publicînd cîteva broşuri, cari au stîrnit stupoare. *În critica făcută, cîţiva teologi arată chiar că d-l A. C. Cuza a intrat în plină erezie.*

Revizuirea aceasta a Creştinismului în principiile lui de bază, a revoltat în afară de unii preoţi şi pe gardişti, cari au găsit oportun să denunţe *schisma cuzistă*(?)"

Faţă de părerile d-lui profesor A. C. Cuza, d-l Codreanu a lansat un manifest prin care afirmă menţinerea mişcării sale pe punctul de vedere al creştinismului ortodox naţional.

Nu era deci de mirare, ca d-l A. C. Cuza, acuma la bătrîneţe să mai scrie ceva în spirit mason după cum a mai scris în tinereţe cînd a fost considerat **ateu.**

In afară de cele arătate mai sus, ca cititorii ziarului d-v. să-şi facă o idee, ca pe urmă să tragă concluziunile, îmi permit să urmăresc cît se poate de concis, mersul mişcărilor celor două organizaţiuni naţionaliste L. A. N. C. şi Garda de Fier, cu observaţiunile de rigoare. (O broşură va apărea în curînd şi va trata despre antisemitismul d-lui profesor A. C. Cuza şi pentru ce nu-l pot urma). Tot odată se va vedea şi cauza pentru care aceste organizaţiuni, deşi au aproape aceiaş doctrină, nu se vor putea uni, aşa cum sunt în formaţia de astăzi.

Se ştie că francmasoneria urmăreşte distrugerea naţionalismului prin toate mijloacele posibile. Ea se insinuează în orice straturi politice şi sociale, întrebuinţînd minciuna şi lucrînd pentru anarhie.

In L. A. N. C. s'au introdus francmasoni, chiar în statul major, în cap cu d-l prof. George A. C. Cuza, fiul, *care încă din 1928* data cînd a declarat în parlament că s'a făcut mason, a ocupat funcţia cea mai importantă din partid aceea de *Secretar general*, aşa că *mişcarea a fost şi va fi condusă după ritul mason,* mai ales că Francmasonii au găsit în d-l profesor A. C. Cuza pe omul orgolios, despot, încovoiabil de unde poate trage folos şi uşor de convins prin linguşire, calităţi recunoscute şi arătate de mulţi alţii. *Nu are însă nici una din calităţile generalului cari să ducă la victorie*

* * *

Istoricul şi evoluţia organizaţiilor L. A. N. C. şi Garda de Fier.

La 23 Aprilie 1910 s'a proclamat întemeierea partidului *„Naţionalist-Democrat"*, cu d-nii profesori A. C. Cuza, N. Iorga, Corneliu Şumuleanu, Ion Zelea Codreanu, *cu hotărârea principală de a luptă făţiş contra pericolului jidovesc.*

În alegerile dela 1919, au fost aleşi 33 parlamentari, cînd tot atunci, pe tema semnării tratatului dela St. Germain, prin care se acordau drepturi politice jidanilor, partidul s'a desbinat, majoritatea parlamentară urmînd pe d-l profesor Iorga; iar d-l A. C. Cuza, rămînînd cu d-nii profesori Corneliu Şumuleanu, Ion Zelea Codreanu şi alţi 3 parlamentari; au constituit partidul „Na-

— continuare în pagina 4-a —

N. R. Fără să ne însuşim acuzaţiunile ridicate de D-l Colonel P. Cambureanu în contra unora din conducătorii L. A. N. C. găsim totuşi inexplicabilă diferenţa în tratamentul pe care vechile partide politice îl aplică celor două grupări naţionaliste: L. A. N. C. şi Garda de Fier.

La luptă

De câteva decenii incoace, privim cu o încordare vie, fiecare pas progresiv al civilizației... și iată-ne azi în veacul al XX-lea, vecc considerat cu drept cuvânt ca tinzând spre pragul acestei civilizații mereu crescânde. Nimic de zis... științele pozitive au desvăluit omului multe din tainele păstrate cu atâta măestrie în sânul naturii.

Nu ne-am întrebat și n'am cercetat niciodată însă, dacă această civilizație cuprinde deopotrivă, cele două alcătuiri ale ființei omenești: corp și suflet. Nu ne-am dat seama, că explicându-ne materialice te multe din fenomenele, pe cari le-am privit multă vreme, ca fiind ceva firesc — nu ne-am dat seama — zic — că pășeam spre închipuita „lume a fericirii", numai cu o parte din noi; iar o parte — și cea mai importantă poate, din cauza invizibilității fiind lăsată complectamente ucigătoarei „uitări", s'a cufundat treptat treptat, în noroiul păcătoșeniilor!!...

„Sărmane suflet omenesc!"

A fost o vreme când și tu te bucurai de ceiace se bucură „purtătorul" tău astăzi... Atunci când constituționalul Zeus a fost înlocuit cu absolutul Iehova... atunci absolutismul acela divin te-a cuprins, i te-ai supus cu sfințenie, și supunându-i-te mereu acelei puteri absolute și divine, te-ai obișnuit a fi, ceiace numele tău arată că trebue să fii. S'au scurs veacuri de atunci - zeci de veacuri, de când și purtătorul tău — o suflete, pătruns de tăria și curățenia cu care-l îndrumai, răbda fără cârtire colții „Tigrului" sau „Leului", clocotul cazanelor cu smoală, flacărea ce se hrănea din carnea lui, ca să lumineze înălțătoarele palate ale Romei.

S'a năruit credința care te călăuzea... Câtă vreme biata „ființă cugetătoare" a simțit nevoie unui sprijinitor, acel sprijinitor „Creștinismul", a fost lăudat și prea mărit cu sentimente de pioasă și înălțătoare pătrundere a dragostei dumnezeești și a aproapelui...

Nu — azi nu mai e credință!... Sectanții au umplut pământul acesta binecuvântat de D-zeu. Religiile își macină înțelesul și odată cu ele se macină și ultimul strop curat și omenesc, din inima noastră!

A sunat alarma! La luptă deci urmași propovăduitori ai „Legei celei Noui", rămasă dela Crist. Faceți-i pe ascultătorii voștrii să se pătrundă iarăși de ideia „creștină", „credință" „speranță" și „dragoste". Faceți-i să se roage cu pioasă aducere aminte pentru cei ce s'au jertfit, păstrându-ne neatinse „neamul și țara.

La luptă — și voi învățători... Uitați pentru o vreme neprimirea salariilor. Luptați cu îndârjire pentru împuternicirea tinerilor vlăstare de azi — creange sprijinitoare de mâine.

Sădiți în sufletul încă nefrământat al copilului „ideea divină". Povestiți-le cu o simțire caldă și înălțătoare, suferința și mărirea strămoșilor noștri.

Faceți-i să fie pătrunși de iubirea de neam și țară... de „Ideea Națională".

Căci numai astfel această „Românie Mare", se va face tot mai mare „sufletește", când toți conlocuitorii ei, vor fi pătrunși de aceiași vibrație sufletească!

Marioara I. Bele
Grozeasca-Buzău

DE PROFUNDIS

Sub poale de deal, fântână neștiută:
Aci e plină ochiu, aci de tot scăzută;
Dar chiar pe secetă grăbită călătorul
N'a poposit nadarnic să-și răcorească dorul.

In fundul strâmt, săpat în clisă și pietriș,
S'au adunat din tot ținutul pe furiș
Atâția stropi râvnind să vadă mândrul soare,
Să simtă vraja lunii cu stele căzătoare.

N'or fi știut cum că și soarele omoară
Iar luna nu te apără nici de o babă chioară
Ce-și fură papucii la fântâna neștiută
Și tremură după o ulcică cu apă ne'ncepută.

Poate-au știut și-au vrut să moară mai devreme.
Să fie leac, s'aducă dragoste, blesteme;
Să piară în dogoarea soarelui ori vraja lunii
Dar să n'ajungă glod, chiar de l-ar strânge'n cioc lăstunii.

La răscruce de drum, fântână neștiută
Aci se umple ochiu, acii de tot scăzută.
Spun unii că Sfîn-Petru c'Mântorul
A poposit cu Dumnezeu aci, ca să-și aline dorul.

5 August 1932

N. N. Manolescu

Rugăm pe noii noștri colaboratori să trimită manuscrisele scrise citeț și numai pe o singură pagină.

Manuscrisele nepublicate — și care n'au timbre pentru retour, — se distrug.

NECESITATEA SPIRITULUI JURIDIC

de AL. [illegible]
[illegible]

Nu se cere prea multă pătrundere, pentru a se observa, că societatea românească după război a fost la discreția manifestărilor politicianiste ale puterei executive și celei legiuitoare.

Justiția a asistat neputincioasă la sbuciumările celor două puteri, care sub impulsul politicianismului au sdruncinat sau înlăturat ordinea legală existentă.

Nu numai atât, dar pornind în acest limpezu a noua scurtă [illegible], s'a lucrat în contra spiritului juridic, necesar unei vieți de stat.

O organizație socială, ca și orice construcțiune, nu se poate transforma sau reconstrui într'o formă nouă, decât cu respectul unor anumite principii de realizare, care se confundă cu mijloacele tehnice existente și cu datele științifice.

Statul român — tip european, o construcție de norme de drept, tinde la o transformare lineară impusă de însăși legile evoluțiunei. Dacă aceste norme de drept, nu mai pot fi respectate, fără a stârni mersul înainte, opera puterii legiuitoare trebue limitată și călăuzită de normele fundamentale ale dreptului și ale tehnicei sale, într'un cuvânt orice condensațiune nouă legislativă să se facă prin sita spiritului juridic.

Nu e posibilă o viață de stat în plină evoluție nici națională și nici internațională fără respectul acestei discipline a minții și sufletului omenesc, care constitue climatul ideal și moral indispensabil unei vieți civilizate și care se numește spiritul și tehnica juridică.

Să nu ne mai mirăm, noi românii, că raporturile de drept, atât în domeniul dreptului privat cât și în cel public național și internațional sunt adânc sdruncinate.

Am reușit ca să ne aruncăm într'un haos în care fiecare lucrează și trăește, după bunul plac în noianul legilor, ne coordonabile și chiar inaplicabile. *Fiecare asigurându-și existența pe căi de fapt fără nici o bază juridică.*

Disparând siguranța raporturilor, dispare și respectul valorilor [illegible] ca tendință de progres.

Juriștii au comis și comit încă, o mare greșală, încadrându-se în diferite partide. Ei nu au apărat cu destulă convingere disciplina științei juridice, cărora și-au consacrat. Ba au făcut de cele mai multe ori, concesiuni și capitulări nelertate de principii politicianismului [illegible], care caracterizează partidele politice dela noi.

Cu spiritul lor juridic, ei ar fi putut să înfrâneze opera dezordonată legislativă a cluburilor politice care dirigiază, din interese lăturalnice, însăși viața parlamentară.

Arhitecții, convinși de acest ideal, [illegible] față de sugestiile din afară, fie de rezistență, fie de prețioase lumini, ei pot canaliza pe planul concepțiunilor juridice o evoluție lentă și echilibrată de stat, asigurând o legiferare la adăpostul căreia se poate evita sbuciumul cu nimic meritat al unor generații de sacrificiu.

Juriștii din toate partidele politice, trebue să-și concentreze activitatea lor, în ridicarea baroului, aceste mai mari instrumente în care se poate regăsi lupta normală a ideilor juridice.

Pornind din barouri se poate păși la o propagandă eficace, în așa că și în cadrul partidelor politice pentru apărarea acestor idealuri.

Mână în mână cu magistratura, Uniunea juriștilor din România poate să facă să domnea că în această țară, nu spiritul de castă religioasă, militară, latifundiară, de bancă ori de cluburi bugetivore, ci spiritul juridic conservativ sau regenerator.

Nu există înfrângere mai definitivă pentru civilizație, decât pe planul ideilor și al credințelor ei. Și juriștii din România poartă astăzi și răspunderea acestei înfrângeri, dar și speranța unei desăvârșite victorii.

Ziaristica romînească și rolul ei în cultura națională *)

de N. N. MANOLESCU

II

Pornind dela premisa că există o cultură romînă, a cărei bogăție, complexitate și originalitate nu o contestă decât cei care nu o cunosc (vezi: Miorița, poveștile lui Creangă, lirica lui Eminescu, comediile lui Caragiale, opera lui G. Enescu, S. Drăgoi, a lui Grigorescu etc. etc.) — trebue să admitem că printre manifestările acestei culturi este și ziaristica noastră, în măsura, bineînțeles, în care aceasta oglindește sbuciumul sufletesc al neamului și se identifică cu aspirațiile lui.

Căci, se înțelege dela sine, nu orice ziar, oricum ar fi el, face parte din cultură. *Pentru a fi privit ca o manifestare culturală și deci pentru a putea avea un rol în viața culturii, ziarul trebue să se integreze în conștiința nației, cu alte cuvinte, să-i înțeleagă și să-i exprime durerile și bucuriile, să-i arate rănile și să-i ajute la vindecarea lor, să-i apere interesele și să-i împărtășească idealurile.*

Ziarul care nu caută să se contopească deplin cu viața, cu sbuciumul lăuntric al neamului, se exclude singur din sfera culturei.

Astfel de ziare pot avea o valoare civilizatoare, economică. Ele reprezintă însă doar o marfă, un bun al civilizației și n'au nimic comun cu cultura.

Dar mai înainte de a analiza raporturile posibile pentru a ajunge la raporturile necesare, dintre ziaristică și cultură, să vedem ce se înțelege prin ziaristică și care sunt aspectele ei caracteristice?

Ințelegem prin *ziaristica sau presă organul prin care se exprimă zilnic conștiința unei națiuni, așa zisa opinie publică.*

„Ziarul spune scriitorul și gazetarul Nichifor Crainic, este glasul articulat zilnic, modulat zilnic al conștiinței întregului popor".

Desigur — Doamnelor și D-lor aceasta e o definiție care are în vedere mai mult ceeace ar trebui să fie un ziar. In realitate, ziarul acesta se presintă ori ca *organul unui partid politic* — a cărui menire este să oglindească opiniile și tendința acestui partid — ori ca *purtătorul de cuvint al unei instituțiuni* (cum ar fi biserica) *sau unei organizațiuni profesionale* — în care caz va apăra interesele și scopurile acelei instituțiuni sau organizațiuni — după cum poate fi o *tribună publică* a uneia sau mai multor personalități care-și simt chemarea de a lupta pentru triumful unor anumite idei — sau o *simplă întreprindere comercială*, o industrie, o prăvălie de vorbe, căutând ca orice negoț, cîștigul bănesc, fără nici o preocupare de ordin mai înalt. In sfârșit, întâlnim uneori *ziarul ca armă de șantaj* pus în slujba unor oameni care neavând nimica sfânt și neurmărind decît cîștigul prin orice mijloc, cultivă scandalul, intriga și amenințarea și trăește depe urma extorcării victimelor sale: industriași, oameni politici etc.

E lesne de înțeles că anevoe vom putea preciza uneori despre un ziar, cărei categorii aparține, deoarece tipurile pure sunt mai puțin frecvente. Astfel ziarul politic înfățișează de multe ori, pe lîngă caracterele presei de partid și unele din caracterele ziarului profesional sau ale ziarului tribună publică; după cum o gazetă de exploatare comercială ia uneori aspectul unui organ profesional sau chiar al presei de șantaj sau „revolver".

Oricare ar fi însă haina pe care o îmbracă, toate ziarele au anumite trăsături comune: toate fără excepție — se adresează opiniei publice, în numele căreia pretind că vorbesc și dela care își iau dreptul de a face pe censorii și judecătorii zilnici ai tuturor oamenilor, evenimentelor, instituțiunilor sau curentelor de opinie dintr'o țară, sau chiar din alte țări. In fine, toate ziarele au o parte de informație ce constă în strîngerea și publicarea de tot felul de știri din domeniul social, economic, politic, cultural etc., veștile actualității — alături de care găsim articolele în care se interpretează, se judecă într'un fel sau altul și se comentează actualitatea prin prisma ziarului respectiv.

Aci stă de fapt valoarea unui ziar, în articolele sale, în felul

† Pompiliu Ionițescu

Intr'una din zilele cu arșiță și zăduf ale lui August, pe cind presida o intrunire in mijlocul țăranilor care l-au iubit și au crezut intr'insul și cărora știa să le asculte păsurile și să le cîștige voturile, — fiind inconjurat de statul său major de subalterni și amici politici care, chiar dacă l birfeau și-l osindeau, din moment ce se găseau iarăși in fața lui se simțeau dezarmați ca prin farmec și gata să-l urmeze — in timp ce probabil frăminta in minte ideea și căuta cuvîntul menit să încălziască din nou inimile și să reaprindă voințele obosite de luptă, — ca un comandant in fruntea companiei desfășurate cu frontul la inamic—s'a prăbușit fulgerat de moarte, acel ce a fost Pompiliu Ionițescu.

N'a fost un om de rind.

Memoria lui prodigioasă, capabilă să păstreze in bună ordine atitea lucruri citite din cărți și intimplări din viața reală, alături de chipurile a mii de oameni și de nenumărate locuri umblate — care nu reapăreau șterse ca un peisagiu ploios, ci clare și individualizate pină in amănunte — inteligența lui ascuțită și suplă care se valorifică printr'o activitate ce n'a cunoscut odihna, pasiunea politică mistuitoare și ambiția de a fi *„cineva"* in țara aceasta, dragostea pentru cei slabi și obidiți care făcuse in cele din urmă dintr'insul un om neinstare să refuze ceva — toate aceste trăsături ale psihologiei sale, aparente chiar pentru acei care, — ca noi — l-au cunoscut numai in treacăt — făcuseră din figura inaltă și isteață, dar pamintie din cauza trudei și a focului interior, a leaderului național țărănist și cap al organizației Buzău, una din figurile, pe cit de agitate pe atit de populare, ale democrației noastre de după răsboi.

Era un om care muncea și uneori muncea cu temei. Am auzit avocați și magistrați din cei mai distinși spunând că au învățat multe taine ale științei Dreptului din argumentările și concluziile juridice ale lui Pompiliu Ionițescu. Elocvența lui nervoasă, de obicei prolixă și fără strălucire, dovedia totuși o permanentă elaborare intelectuală care, devenind interesantă, dinamică și curgătoare, isbutia adeseori să convingă.

Cu defectele și calitățile sale, Pompiliu Ionițescu, după ce a activat multă vreme printre fruntașii Buzăului a reușit să se manifesteze și să se impună repede in cercurile politice ale Capitalei și in primul Barou al țării.

Ales in repetate rinduri deputat, luminile erudiției lui juridice au fost deseori folosite in desbaterile parlamentare ca și in munca de pregătire a legilor.

Deaceia poate pentru mulți a fost un prilej de nedumerire faptul că Pompiliu Ionițescu n'a ajuns sau in orice caz nu s'a impus ca ministru in cele 2-3, guverne național-țărăniste din ultimii ani.

Pe noi insă —care n'am ezitat să-i recunoaștem calitățile dar nici să-i combatem defectele și rătăcirile — evoluția politică a lui Pompiliu Ionițescu nu ne-a surprins.

Dimpotrivă, socotim că moartea a fost înțeleaptă și generoasă cu dinsul.

A murit cum a trăit : *un pasionat al vieții politice.*

Să fie permis unor adversari, hotăriți dar leali, să scoată din această interesantă și sugestivă carieră publică, învățămintele de rigoare.

A face politică pentru politică nu poate fi un scop in sine. P. Ionițescu nu a făcut politică pentru a se îmbogăți, ca atiția alții, dar nici nu și-a impletit viața **de o idee care să dea unitate și sens superior unui întreg lanț de strădanii și lupte neîntrerupte.**

Pasiunea de popularitate și publicitate, plăcerea de a fi temut de unii, adulat și prețuit de alții, vanitatea de a ajunge și de a trăi printre cei mari, nu sunt suporturi destul de tari și oțelite pentru a ridică și menține pe culmile vieței acea **mână de pământ** cu moștenirea ei de pofte și slăbiciuni mărunte, care sunt comune, pină la un punct, tuturor muritorilor.

Mai trebue vocația adevărată, credința in misiunea ta sfintă, convingerea că ești necesar și util celor de un singe și un neam cu tine.

Ambiția politică, dacă nu este fecundată de o minte in adevăr creatoare, care —dincolo de ascensiunea proprie — să urmărească cu orice jertfă triumful și realizarea unei idei mintuitoare — o astfel de ambiție, oricit de susținută, este și rămine sterilă.

Acest lucru trebue să-l fi înțeles și mintea lucidă a defunctului Pompiliu Ionițescu și bănuim stringerea sa de inimă cind se va fi intrebat ce va rămine după dinsul ca operă positivă, după atitea neinchipuite oboseli și străduințe ?

Care este opera de creație capabilă să infrunte vremea și să se inalțe senină din valul de adversități, patimi și murdarii... care —pe lângă rarele devotamente curate și unele spirite ințelegătoare— au fost din totdeauna partea omului politic in lumea aceasta?.

Și cind te gindești că, precum Faust și-a vindut sufletul diavolului — tot astfel P. Ionițescu pentru a parveni politicește nu și-a păstrat nici măcar libertatea de conștiință, ci a consimțit să devină servul și instrumentul Francmasoneriei și al presei judeo democrate ? Și cind cugeți la felul in care adevărații săi stăpini l-au exploatat și l-au compromis fără nici o ezitare, punindu-l să infrunte opinia publică romînească pentru a lua apărarea tuturor rătăciților și tuturor comuniștilor jidani sau străini, pe care i-au judecat in cele 4 colțuri ale țării Consiliile de Răsboi sau Curțile cu Juri (menite să stăvilească anarhia roșie marxistă) dela faimosul proces al rebeliunii singeroase dela Tatar-Bunar pină la recentele uneltiri bolșevice din atelierele C. F. R. care au isbucnit iarna trecută.

Mai este de mirare atunci că Pompiliu Ionițescu n'a fost ministru nici chiar in această oropsită țară a democrației, unde Francmasonii și comuniștii jidani dela **„Stînga"**, **„Adevărul"** și **„Dimineața"** or fi făcind și desfăcind ei multe, dar n'au reușit și nu vor reuși niciodată să sdrobească linia de apărare și resistență a adevăratelor conștiințe romînești ?

Pompiliu Ionițescu a murit.

Dumnezeu să-l ierte și să-l hodinească.

Imaginea lui chinuită și agitată trebue să dea de gindit insă ca un **„memento mori"** tuturor francmasonilor și democraților noștri, dela ministru pină la opincă.

„IDEEA NAȚIONALĂ"

Citiți și recomandați prietenilor d-v. „Ideea Națională". Primim colaborarea, sprijinul ca și observațiunile acelora care simt și gândesc ca noi. Scrisori, manuscrise și publicațiuni se vor adresa în Buzău, str. Ștefan cel Mare No. 24.

Treburi de neisprăviți

Nu cred să mai fie vre-o țară asemănătoare țării noastre, unde lucrurile serioase se incep cu mare fast și multă reclamă, ca mai târziu să rămână neisprăvite.

Un caz evident ni-l arată linia Brașov-Nehoiaș-Buzău, ale cărei lucrări stau părăsite de câțiva ani

Cauzele suspendării lucrărei acestei linii nu le cunoaștem, însă vedem că mărețiile, din fruntea statului sunt gata să înceapă altă lucrare măreață,

Este vorba de construirea podului peste Dunăre, la Severin sau la Tigănaș. Va fi greu până se va începe și această lucrare, ca după ce vor începe lucrările, să fie iarăși lăsate neisprăvite.

Alte începuturi se vor face cu aceiași soartă.... te pomenești că vor începe amenajarea lucrărilor portului București, legându-l printr'un canal cu Dunărel

Vor fi utile și acestea însă trebuie isprăvită lucrarea începută, a liniei Nehoiaș Buzău, și în urmă să se înceapă altă lucrare.

Linia Brașov - Nehoiaș - Buzău, este de un mare interes național, fie privit din punct de vedere strategic, fie din punct de vedere economic.

Pe această linie se vor scurge produsele Ardealului spre oropsitul port Brăila, care astăzi vegetează, precum Ardealul se va puteà aproviziona cu mărfuri străine, tot prin Brăila și nu prin Triest sau Fiume ca astăzi

Despre importanța strategică a acestei artere nu mă voiu ocupa neliind de competința mea, însă acei care au căderea să o afirme, am credința că o vor face direct celor în drept, fără a uzà de publicitate.

Pentru isprăvirea liniei Buzău-Brașov, este nevoie de începutul unor agitații în fruntea cărora să se pună fruntașii vieții noastre publice, din cele trei județe interesate și anume : Brașov-Buzău-Brăila.

Fiind vorba de o lucrare de interes economic, care va face să pulseze din nou viața economică, atât de paralizată azi, **primii care au datoria să înceapă mișcarea, sunt sfaturile negustorești din Brașov, Buzău și Brăila.**

Prin via acțiune deschisă și susținută de ziarul „Ideea Națională", nădăjduim că neisprăviții să ducă la capăt lucrarea părăsită.

George Tîmaru

Secretarul Sf. Negustoresc-Brăila

Redacționale

S'au primit la redacție următoarele publicațiuni și gazete din București și provincie:

Revista Societății „Tinerimea Română" An. L I, No. 10 B-dul Schitu Măgureanu No. 4 București.

„Acțiunea Română" organ naționalist creștin An. IV No. 10 B-dul Lascăr Catargiu No. 9 bis București.

„Gorjanul" An. X No. 28. Director : J. Bărbulescu. Tg. Jiu, str. Grigore Sâftoiu No. 4.

„Solia Dreptății" An. XII No. 32 Redactor : Alex. Hirlea str. Gh. Lazăr No 1 Orăștie.

„Farul" An I No. 17 Director Tr. Roșculeț str. Marcu Aureliu No. 6 Constanța

„Steaua" An. III No. 23 Director : Al Albu, str. Domnească No. 30 Galați.

„Biruința" Anul III No. 75-76 str. Cazărmei No. 39 Craiova.

„Reporterul" An VI No. 17, 18, 19, 20 Director P. M. Gheorghiu str. Regele Carol II Buzău.

„Vocea Buzăului" An. IX No. 33 Director : G. Podgoreanu str. D-na Neaga 25 Buzău

„Curentul Nou" An. III No. 65 Director G. Călinescu-Buzău.

Adresăm pe această cale viile noastre mulțumiri confraților care ne-au trimes publicațiile și ziarele respective.

Mulțumim in deosebi ziarelor : Reporterul, Vocea Buzăului și Curentul Nou din localitate care și-au însușit campania pe care o duce „Ideea Națională" pentru reluarea lucrărilor de construcție ale liniei ferate Buzău-Nehoiaș-Teliu-Brașov.

Așteptăm să primim semne de înțelegere și sprijin efectiv in această direcție atât dela ziarele și publicațiile locale din Brașov, Brăila, Galați și Constanța cât și de la marile cotidiane românești in Capitală

REDACȚIA

Personal cum presintă, cum judecă oameni și evenimente și chiar in felul in care relatează o simplă intimplare intr'un reportaj, in care lansează o informațiune etc.

Dacă ne gindim acum că cea mai mare parte dintre știutorii de carte ai unui popor, după ce au absolvit școala primară sau elementară, și chiar unii dintre cei care au trecut prin Universități— rareori mai citesc o carte de literatură, filozofie, știință, politică, etc., mulțumindu-se de obicei, pe lingă consultarea lucrărilor de specialitate, cu lectura ziarelor sau a ziarului favorit, ziar care apare zilnic in zeci de mii, ba chiar sute de mii de exemplare — vom înțelege ușor pentru ce ziaristica sau presa — cum ii place să-și spună,—exercită o mare putere și corespunde in acelaș timp, unei însemnate nevoi sociale.

S'a vorbit și se vorbește atit de des despre considerabila putere a presei — „a patra putere in Stat" — incit socotim de prisos să mai insistăm in această privință.

Ne vom mărgini să subliniem că *acțiunea unui ziar asupra opiniei publice depinde mai puțin de inălțimea și justețea ideilor pe care le reprezintă, ori de talentul și puterea de argumentare cu care le susține in coloanele sale — cât mai ales de prestigiul și autoritatea de care se bucură in fața cititorilor săi, de perseverența cu care repetă zilnic aceleași lucruri — de forța de sugestie* cu alte cuvinte—cum și de *tiraj* adică masa de cititori asupra căreia această forță de sugestie urmează să se exercite.

Bineînțeles cu cit opinia publică are mai mult preț intr'o societate, cu atit și puterea presei — organul prin excelență care exprimă, îndrumează și uneori chiar formează această opinie — va fi mai considerabilă.

Dar cum in zilele noastre, mai toate statele sunt democratice, iar treburile publice se rezolvă și tind să se rezolve tot mai mult prin forța numărului, *ziaristica are pretutindeni un rol important, care nu face decât să crească pe zi ce trece,*

Prin informația ei bogată și variată, grație căreia gazeta joacă rolul unui barometru al vieței sociale, care ne face să putem prevedea intr'o bună parte viitorul apropiat și deci să luăm măsuri in consecință — prin unele articole literare, politice sau științifice, cari intrețin curiositatea și setea de a cunoaște a cititorului — ziaristica răspunde unor simțite nevoi individuale.

In acelaș timp insă grație faptului că prin acțiunea ei zilnică și răspîndirea ei enormă — presa este aceea care intreține in marile mase ale societății *dispoziții sufletești și aprecieri comune față de un însemnat număr de probleme de actualitate* — cum și prin aceea că ii revine dreptul și datoria de a protesta și a semnala zilnic abuzurile de tot felul, canalizînd astfel nemulțumirile mulțimei și jucînd rolul de *supapă de siguranță a ordinei publice* — nu se poate contesta că ea îndeplinește, de cele mai multe ori și o foarte importantă nevoe socială.

Inchipuiți-vă că într'o bună zi n'ar mai apare niciun ziar și nici o altă publicație periodică.

Un gol imens s'ar produce in spirite, o senzație de nesiguranță și de neliniște, căreia i-ar urma repede haosul și anarhia. Atunci orice muncă de cooperație socială și deci de cultură ar deveni desigur cu neputință.

Ziaristica umple acest gol și prin colosala ei putere de sugestie — alături de biserică, școală și armată — ea joacă întrucâtva rolul îmblânzitorului de animale asigurând intr'o mare măsură pacea și ordinea publică.

Iată, Doamnelor și Domnilor, in scurte cuvinte ce se înțelege prin ziaristică și care sunt aspectele deosebite sub care se poate înfățișa; iată in ce constă puterea ei și căror nevoi, de ordin individual și social, este chemată să corespundă.

Dată fiind inrîurirea puternică pe care o exercită ziaristica sau presa, cum și formele atit de variate pe care le îmbracă in multiplele ei manifestări, e dela sine înțeles cit de numeroase și de interesante sunt problemele pe care ea le ridică prin simplul fapt că există.

Timpul și scopul expunerei noastre nu ne îngăduese însă decit o analiză sumară a citorva din aceste probleme

Continuare in numărul viitor

*) Conferință ținută in ziua de 13 Martie 1932 sub auspiciile cercului de conferințe „N. Vaschide" din Buzău.

Rugăm pe onor. confrați cari au primit publicația noastră și nu ne-au expediat încă schimbul să binevoiască a executa sau a refuza primirea „Ideei Naționale" în viitor.

Discuţiuni edilitare

Domnului Director al ziarului „IDEEA NAŢIONALĂ"

Prin ziarul „Vocea Buzăului" s'a adus în discuţia publică chestiunea sistematizării oraşului nostru.

Cum şi „Ideea Naţională" a îmbrăţişat această interesantă chestiune, cer permisiunea de a-mi spune şi eu părerea.

In chestiuni de mari lucrări edilitare e nevoe mai întotdeauna de o **personalitate** care să aibe concepţii, putere şi dragoste de muncă ca şi posibilităţile financiare şi de timp pentru înfăptuirea operii concepute. Aşa s'a creat—acum 30 ani—parcul Bibescu, podoaba Craiovei, prin mintea şi munca lui Nicolae Romanescu; aşa s'a făcut tot ce e frumos în Buzău de un om, Nicu Constantinescu; aşa se transformă şi se înfrumuseţează azi Bucureştiul prin perseverenţa d-lui primar D. Dobrescu.

Personalităţi răsar însă ici, colo, la 30-40 ani!

Afară de acestea, ceeace se face în oraşele mari nu e posibil în cele mici. A dărâma o casă veche sau rău aşezată înseamnă pentru bugetul unei comune mici un dezechilibru pe 10 ani şi asta în cazul fericit când primarul care a luat o atare hotărîre, **a putut rezista intervenţiilor, presiunilor sau injuriilor de tot felul!**

Atunci ce trebue să facem? Să stăm în nepăsarea de până azi, sau să ne mulţumim cu întoarcerea aceloraşi bolovani pentru a 99-a oară, cheltuind cu astfel de lucrări tot venitul comunei?

Ar fi o ruşine şi chiar o crimă.

Eu cred că lucrurile s'ar putea îndrepta lovind la originea răului: **politica de partid şi lipsa de continuitate la comună.**

Socotesc că nu mai e nevoe să aduc argumente pentru evidenţierea acestor două rele. Le trăim şi le cunoaştem fiecare.

Remedierea lor? Eu nu o văd decât în hotărîrea cinstită a 15-20 cetăţeni şi anume: 2-3 din factorii hotărîtori ai fiecărui partid din localitate, în dorinţa sfântă de a lucra pentru binele oraşului, să se unească şi în alegerile comunale să prezinte o **singură listă cetăţenească** cu un program edilitar bine studiat şi care nu s'ar putea efectua decât într'un timp mai îndelungat (decât viaţa consiliilor comunale de până acum). In acest fel, s'ar economisi în primul rând cheltuelile de alegeri şi timpul perdut cu alegerile. In al doilea rând, un atare consiliu nu ar mai fi dizolvat la căderea unui partid de la putere fiind că şi noul guvern ar avea reprezentanţii lui autorizaţi în acel consiliu comunal (cel mult dacă primarul şi ajutoarele s'ar schimba prin bună înţelegere cu consilierii reprezentanţi ai partidului dela guvern]. In al treilea rând, un atare consiliu având durată mai lungă şi fiind format din ce are mai select fiecare partid, ar avea autoritatea şi putinţa de a înlătura din bugetul comunei toate cheltuelile inutile şi exagerate; ar pune stavilă favorurilor şi favoriţilor regimului; cetăţeanul s'ar supune fără protestare tuturor obligaţiunilor cerute de comună fiind convins că la primărie nu se mai risipeşte şi nici că se mai duc fondurile la alte destinaţii decât cele legale. In acest mod s'ar putea face şi o bună administraţie şi ar fi imposibil ca dintr'un buget anual de peste 28 milioane nu se realizeze şi opere frumoase.

O întrebare se impune însă; **Au destulă dragoste de oraş conducătorii locali ai partidelor? Inţeleg ei să aşeze interesele comunei deasupra intereselor clientelei electorale şi de partid?**

Şi dacă ei nu promovează interesele comunei, mai merită stima cetăţenilor? Mai merită ei să ocupe locurile de conducere?

* * *

Până la înfăptuirea acestui deziderat, anume un consiliu comunal compus din tot ce au partidele mai capabili, se poate lucra chiar deacum, fără cheltuială, la prepararea posibilităţilor de mâine. Anume, primăria prin serviciul ei tehnic, să nu mai acorde nici un permis de repararea caselor ce sunt destinate exproprierii fie că sunt rău aşezate, fie că sunt vechi, fie că sunt prea mici [cele din centrul.—oricine ar fi proprietarul unui atare imobil.

Să fie aspru pedepsiţi cei cari vor încerca să repare astfel de case fie chiar numai dacă au lipit acoperişul sau le-au văruit. In acest mod, în câţiva ani, toate imobilele destinate dărâmării se vor putea expropria ca insalubre, ceeace înseamnă că primăria va plăti despăgubiri mai mici decât dacă le expropriază pentru utilitate publică.

Pentru asta însă, primăria trebue să dea exemplu cu propriile ei vechituri, începând cu cele din Piaţa Dacia ca astfel să aibe autoritatea morală de a impune aceluiaş tratament şi vechiturile particularilor.

Trebue să se rupă odată cu trecutul şi să se înţeleagă de toată lumea că dacă dorim să se facă lucrări edilitare importante şi să se înfrumuseţeze oraşul, apoi acestea nu se pot obţine decât **dacă la primărie are să se facă numai gospodărie** iar nu politică de partid cu consilieri nepregătiţi sau flămânzi.

Farmacistul
Ferdinand Seutner
fost senator

Un adevăr uitat

Când ne văetăm de o **criză morală**, trebue să înţelegem şi altceva decât noţiunea de „moral" legată de o anumită lege a conştiinţei, scrisă sau nescrisă, trebue să înţelegem astăzi o răsturnare a valorilor noastre sufleteşti depe pedestalul de aur pe care le aşezase trecutul.

De câte ori nu auzim repetându-se vechea maximă ieşită ca o străfulgerare din ciocnirea unor nouri negri ce adumbriau amurgurile lumii vechi, „cunoaşte-te pe tine însuţi", şi câţi dintre noi cari cunoaştem atâtea fapte, oameni şi lucruri, ne cunoaştem pe noi înşine? Ne cunoaştem foarte puţin, ca să nu zicem deloc.

Purtăm în suflet, aceiace s'a turnat încă din epoca de plămădire a noastră ca popor, două metale preţioase, al românismului şi al creştinismului ortodox, două isvoare pure, ce s'au contopit şi nu se mai pot separa.

Cu ele am trăit, ele ne-au păstrat să fim ceiace suntem.

Lucrul acesta l-au uitat mulţi oameni de astăzi. Câţi nu se ruşinează să spună în unele împrejurări, că sunt români sau creştini ortodocşi !?! Şi aceasta pentru simplul motiv că apele lor sufleteşti au primit isvoare streine, pline de miasme, turburi, alterându-se.

Din nefericire, oameni cu o astfel de constituţie sufletească sunt puşi în fruntea noastră. Ce au ei comun cu marea massă a acestui bun popor, pe care au pretenţia să-l reprezinte şi să-l conducă? Unde să-l conducă, devreme ce nici ei singuri **nu-şi cunosc** idealul şi calea către el?

Neamul românesc a înscris în cartea trecutului său pagini de nemuritoare glorie, tocmai **pentrucă exista între conducători şi conduşi o unitate de simţire şi de cugetare,** care se arăta în vremi de pace, în alcătuirea unei familii pe bază serioasă, în creşterea şi educarea copiilor, în devotamentul arătat aproapelui, în participarea la slujba din bisericile pe care împreună le ridicaseră, unde domnitorul sau boierii erau în fruntea poporului, rostind rugăciuni; iar în vremi de bejenie, împărţeau deopotrivă suferinţele şi luptau ca să-şi apere „moşia strămoşească şi sf. Lege a Crucii".

Astăzi, cei mai mulţi dintre conducători, crescuţi la şcoli streine sau înstreinate, sunt departe sufleteşte, de poporul condus, *în sensul înstreinării.* Râd, de cele mai multe ori, de cele mai preţuite simţăminte ale poporului. *Când totuşi le admit, prefăcându-se că le împărtăşesc şi ei, mint, mint neruşinat, numai ca să-i fure încrederea.*

De curând, într'un sat depărtat, stam de vorbă cu un prieten, despre aceste lucruri. Impreună admiram cuminţenia oamenilor, frumoasele lor simţiri religioase, care-s esenţa lor sufletească, şi tributul de sânge dat de ei în răsboiul cel mare, înscris simplu pe o cruce de piatră şi alcătuit din 87 nume, şi împreună reflectam: acest blajin popor care-şi iubeşte cu ardoare pământul şi legea creştinească, *cum îşi încredinţează el destinele în mâinile unor oameni cu totul streini de sufletul şi aspiraţiile lui ?!?*

Sigur „că este ceva putred în Danemarca", dar mai mult la noi.

Tocmai putreziciunea aceia s'o cunoaştem şi s'o îndepărtăm.

Catone repeta în orice împrejurare, cu toată perseverenţa, că trebue distrusă Cartagina, duşmana Romei.

Cu aceiaş perseverenţă să repetăm şi noi, astăzi mai ales, vechiul adevăr, că *noi nu putem şi nu trebue să fim altceva decât români şi creştini adevăraţi.*

Cine-şi va clădi casa sufletului său pe această temelie, va fi sigur că are o temelie de piatră şi vânturile, valurile vieţii, nu vor putea s'o dărâme. Cine va clădi pe altă temelie, să ştie că-i o temelie de nisip şi numai la o uşoară adiere a vântului, se va prăbuşi.

La lumina acestui adevăr să ne purificăm sufleteşte.

DIACON T. BRATU

Şcoala practică a Comerţului românesc este Cooperaţia

de **RADU MIRCAN**

In 20 de ani, am câştigat o bogată experienţă în comerţul pe care am fost nevoit ca să-l preiau, demisionând din învăţământ, numai ca să păstrez tradiţia familiară.

Azi, aşi putea să scriu câteceva, despre comerţ. Sunt atâtea metehne de care suferim. A ne repeta însă, unii altora, aceleaşi constatări, n'aduce nici o îndreptare. Mai ales, că fiecare vorbeşte, dar altul să facă. Apoi, opera teoriilor, noile legiuiri, a distrus şi ce mai era în comerţul de ieri. Sărmanul credit!

Cei cari au învăţat să facă teorii, uneori construite logic, vor face mereu ce-au învăţat; iar numai cei cari vor coborî în viaţa reală vor suferi, împreună cu cei mulţi: legiferomania teoriilor. Fiindcă nici cele mai simple realităţi nu se văd, sau se ignoră.

In comerţ, noi n'avem o tradiţie curată, a noastră; şi prin neadaptare — în luptă cu principiile creştine, adică, nu prin ori ce mijloace—suntem şi cei mai slabi ucenici ai tradiţiei altora. Acesta este adevărul.

Este necesar, deci, dacă vrem să avem un comerţ românesc şi cu imperative naţionale, să ne creiem şi o tradiţie a noastră, creştină. Nu zic exclusiv, dar cea mai bună practică a comerţului, care să ne creieze şi o tradiţie a noastră, nicăieri nu se poate învăţa mai bine, decât la şcoala cooperaţiei. Cooperaţia, principiu creştin, se întemeează pe focul sacru al dragostei, al cinstei, al solidarităţii, bunuri cari nu se găsesc însă la moralii internaţionali.

Dar ce te faci, dacă, la noi, tocmai cooperaţia a căzut în desuetudine? Şi de ce? Fiindcă, importată, ca idee, aşa cum este aplicată în apus, la noi nu putea prinde, grefată pe obiceiurile noastre. Căci n'avem încă simţul răspunderii în administraţie. Viaţa noastră întreagă, măcar că avem şcoli superioare ca şi'n apus, este plină de contradicţii. Una învăţăm la carte şi alta facem.

Eu am crezut, căci **vreau să cred,** şi cred la infinit, că factorii determinanţi în viaţa unui popor: şcoala, biserica, justiţia, armata, instituţiunile prin cari orice neam, îşi propagă şi apără toate drumurile spre progres, toate ideile şi scopurile înalte, trebue să se oglindească în viaţa fiecărui ins. Şi conştiinţa despre ceea ce trebue să fie un membru al naţiunii, ne obligă să îmbrăţişăm cooperaţia, drum spre progres care să ne fie şcoală şi practică a comerţului românesc. Şi în agricultură şi'n industrie.

Intr'un articol viitor, voiu arăta mai precis noul ei rost, precum şi pe ce să se mai întemeeze ea, ca să nu cadă. Enunţ numai principiul: coperatorii pot fi asiguraţi cu desăvârşire de ori ce risc material — participând numai la beneficii, exercitând controlul nelimitat al interprinderii şi rolul economic — cultural şi social al cooperaţiei naţionale. Cum? Vom vedea

Istoricul şi evoluţia org. L. A. N. C. şi Garda de Fier

— Continuare din pag. 1-a —

ţionalist Democrat Creştin" cu deviza: *„Să se sacrifice pentru idee".*

Despre domnul profesor N. Iorga regretatul profesor doctor N. Paulescu, ne-a comunicat pe cind discutam într'un grup, că ar fi mason şi l-ar fi găsit trecut într'un anuar ca membru al unei loje străine, fapt pe care l-am pus în legătură cu brusca sa schimbare la faţă şi cu dragostea către Banca Marmoroş-Blank, cuibul financiar al francmasonilor din ţara noastră pe care guvernul Iorga-Argetoianu, a ajutat-o cu câteva miliarde lei, în loc să-şi plătească pensionarii, preoţii şi învăţătorii.

Mai târziu, prin participarea activă a doctorului Paulescu, s'a înfiinţat gruparea *„Uniunea Naţională Creştină"* cu membri din orice partid, şi cari au propagat prin scris, idei asupra pericolului jidănesc.

Brutala ofensivă jidănească, a trezit spiritul tineretului universitar şi acesta pe al masselor naţiunei, când s'a format la Cluj, gruparea *„Acţiunea Românească"* de sub conducerea d-lui profesor I. I. Cătuneanu. Bineînţeles că la Iaşi, tineretul universitar în cap cu Corneliu Z. Codreanu, era pe atunci trup şi suflet cu d-l profesor A. C. Cuza.

In 1922, Corneliu Z. Codreanu, cu ajutorul bănesc al studenţilor naţionalişti (săraci şi ei dar care au întrezărit într'însul pe adevăratul conducător), a plecat la Berlin pentru a-şi complecta studiile. După un an, când au început la Cluj mişcările studenţeşti pe tema autopsiei cadavrelor jidăneşti, etc. pe Corneliu Z. Codreanu nu l-a răbdat inima şi, întrerupând studiile, a revenit în ţară, poposind la Cernăuţi, când a adus cu el şi semnul cruci arice, *svastica.* Aceasta simbolizează lupta creştinismului contra elementului distructiv jidănesc.

[Va urma]

Colonel P. Cambureanu
Focşani

Redacţia şi Ad-ţia: AVOCAT N. N. MANOLESCU
Str. Ştefan Cel Mare No. 24, Buzău

Tipografia FRAŢII DUMITRESCU,—Buzău, Str. General Averescu No. 52